



ת"פ 7109/12/12 - מדינת ישראל נגד חיים יהושע פוקסמן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 7109-12-12 מדינת ישראל נ' פוקסמן
בפני כבוד השופט שמואל הרבסט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חיים יהושע פוקסמן

הנאשם

הכרעת דין

הרקע

על פי הנטען בכתב האישום, ביום 6.12.11 בשעה 18:00, סמוך לצומת הרחובות אגריפס ובן צבי בירושלים, החל ויכוח בין הנאשם אשר נהג ברכב שניתן לו ממקום עבודתו (משרד הבריאות), לבין ארבעה צעירים (להלן: "המתלוננים") אשר נסעו ברכבם דרך אותה הצומת.

הנאשם, יצא מרכבו, והחל לקלל את נהג הרכב (להלן: "המתלונן"), שבר את מראת הצד ברכבו, בעט והיכה ברכב במקומות שונים, וכן היכה את נהג הרכב בכתפו ובראשו.

בשל כל אלו, נגרמו לרכב נזקים בצלחת הגלגל, שבר במראת הצד ובשמשה הקדמית וכן נזק במכסה המנוע ובגג הרכב.

על פי כתב האישום, הואשם הנאשם בעבירות של חבלה במזיד ברכב ותקיפה סתם, על פי סעיפים 413 ו-379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

תשובת הנאשם

הנאשם כפר באשמה המיוחסת לו.

לשיטתו, הוא נסע ברכבו וחש שנעקף על ידי רכב המתלוננים. בתגובה, הוא ניסה לעצור, אך הותקף ואף התקשר למוקד 100 של המשטרה על מנת להזעיק סיוע.

מוסכם, כי קיומה של שיחת טלפון שכזו אינה מוטל בספק, אך תוכנה לא נשמר על ידי המשטרה.



עוד מוסכם, כי ברכב המתלוננים שהו באותה העת, ארבעה נוסעים:

איברהים אל שיך (להלן: "איברהים" או "המתלונן") הוא הנהג, בסמוך לו ישב **יזן עבוד** (להלן "יזן"), ובמושב האחורי האחים **חליל ושאדי טהה** ("חליל" ו"שאדי" בהתאמה).

ראיות המאשימה

כל הארבעה העידו לפניי, וכן הוגשו לי הודעותיהם במשטרה (**ת/1, ת/3, ת/5, ת/5**) ושרטוטים בהם תיארו את מקום האירוע (**ת/2, ת/4, ת/6 ות/8**).

מדובר בארבעה צעירים בשנות העשרים לחייהם המתגוררים במחנה הפליטים שועפט, נטולי עבר פלילי ובעלי עבודה קבועה הקשורה לתחום המכונאות ופחחות הרכב.

ארבעתם העידו, כי רכבם עקף את רכבו של הנאשם, מאחר וזה האחרון עצר בפתאומיות. כתוצאה מכך, צפר להם הנאשם והדליק אורות כחול לבן שהיו על הרכב, חסם את נתיב נסיעתם, ירד מהרכב, הציג עצמו כשוטר, והחל לפגוע ברכבם של המתלוננים, כמתואר בכתב האישום.

המתלוננים לא הגיבו, בשל פחדם כי מדובר בשוטר, אך נסעו יום למחרת לתחנת המשטרה על מנת להגיש תלונה בעניין, שם התברר, להפתעתם, כי אין מדובר בשוטר אלא בעובד משרד הבריאות.

באותו היום, לאחר שקיבלו עצה בעניין זה ממעבידם, הזמין **איברהים** חוות דעת שמאי להערכת הנזקים שאירעו לרכב, על אף שגרס, כי עלות התיקון הייתה נמוכה באופן משמעותי מזה שננקב בחוות הדעת שהוגשה על ידי השמאי.

לבסוף, לדבריהם, הנזק תוקן על ידם ולא באמצעות מוסך המתמחה בכך, בשל העובדה כי הם עובדים בתחום פחחות הרכב וזהו מקצועם, כאמור.

איברהים, בעדותו במשטרה (נ/1), מספר על התקרית נשואת כתב האישום ומוסיף בסוף עדותו (נ/1 שורות 25-26) כי הנאשם "**נתן לי מכות אחד על הכתף ואחד על הראש שלי...**".

בעדותו לפניי, חזר איברהים על גרסה זו ואמר כי הנאשם "**נתן לי מכות על הראש והכתף**" (עמ' 5 שורות 7-8 וכן עמ' 6 שורה 20), אך הוא החזיר לו באותה מטבע "**כי חשבתי שזה שוטר, זה כאילו אני אתקוף אותו ואלך לבית הסוהר**" (עמ' 5 שורות 25-26).

יזן עבוד, בעדותו במשטרה (נ/3) מזכיר את פגיעתו הנטענת של הנאשם ברכב, אך אינו מזכיר את המכות שהכה, לכאורה, הנאשם את איברהים (נ/3 שורות 35-36) ומדגיש כי הנאשם פגע ברכב ותו לא.

בעדותו לפניי, הוא חזר על גרסתו אך הוסיף את המכות אותן ספג איברהים מהנאשם, והנאשם, כך לדבריו: "**היכה את איברהים והתחיל לקלל אותו**" (עמ' 12 שורה 18 וכן עמ' 15 שורות 1-8). הוא מוסיף כי לא הזכיר זאת בחקירתו במשטרה מאחר ו"**חשבתי שזה לא חשוב שמישהו תוקף מישהו ביד שלו**" (עמ' 15 שורה 6).

הוא מוסיף ומנמק את הבלגתו באמרו כי "**זה שוטר את לא יכולה לרדת בשביל להרביץ לו...**" (עמ' 13 שורה 17).



לשאלת הסניגור הוא עונה כי ייתכן וברכב היו פגיעות או פגיעה קודם לאירוע המתואר בכתב האישום ("אולי יש לו מכה מאחורה אני לא יודע אני לא ראיתי" - עמ' 15 שורה 21).

לסיכום, הוא מצוין כי "**החלפנו את המראה, תיקנו מכסה מנוע והבאנו שמשה קדמית מהשטחים וגם את הגג של הרכב תיקנו**" (עמ' 16 שורות 10-11).

בני הדודים **שאדי וחליל טהה**, אף הם העידו בפניי ומסרו הודעה במשטרה במסגרת חקירתם. בעת הארוע נשוא כתב האישום, ישבו השניים בספסל האחורי של הרכב.

בעדותם לפניי בבית המשפט, סיפרו שניהם גרסה אחידה יחסית התואמת את עובדות כתב האישום (עמ' 16-20).

עם זאת, בהודעתו במשטרה מספר שאדי כי הנאשם "**נתן מכה לנהג, לא ראיתי איפה, אולי בכתף ואולי בראש...**" (נ/5, שורה 10), ואילו חליל מוסיף כי ה"**בחור נתן מכות לאיברהים**" (נ/7 שורה 7).

עוד העיד בפניי **השמאי מר אברהם דנן** והוגשה לי חוות דעתו (ת/1) ממנה עולה כי הנזקים שמצא ברכבם של המתלוננים מרוכזים, רובם ככולם, בצידו השמאלי של הרכב וכוללים מראת צד שבורה, דלת וכנף שמאל, פגיעה בגג הרכב, שמשה קדמית וכן עבודות פחחות וחשמל הקשורות לתיקונים אלו.

לדו"ח זה צורפו תמונות המתארות את הנזקים שנגרמו, לכאורה, לרכבם של המתלוננים וכן נקבע כי עלותו הכוללת של התיקון עומד על סך של 5,070 ₪ בקירוב.

עוד העידה **החוקרת רס"ר הילה שמואל**, גובת ההודעה של הנאשם (ת/2) ושל חלק מהמתלוננים. לדבריה, היא אינה זוכרת את ההודעה שנגבתה, אך היא לא הייתה ממונה על החקירה באותה העת, ואת הוראותיה היא קיבלה מהקצין הממונה על החקירה, פקד שטאל.

היא שללה באופן מוחלט את קיומן של מצלמות אבטחה באיזור נשוא כתב האישום, אך היא מציינת כי שוטרת בשם נועה הייתה אחראית לבדיקת המצלמות בזירה (עמ' 25 שורות 8-15).

ראיות ההגנה

הסניגור המלומד, **עוה"ד א. בן גביר**, חקר את **המתלוננים** ארוכות וניסה להצביע על סתירות מהותיות היורדות לשורש העניין.

לגרסתו, הסתירות מתמצות במחיר התיקון האמיתי, בחפץ שהחזיק (או לא החזיק) הנאשם בעת שפגע ברכבם של המתלוננים, במהות הקשר בין איברהים לשאדי וחליל וכן במיקומה המדויק של התקרית המתוארת בכתב האישום.

פקד יובל שטאל, הממונה על החקירה, העיד לפניי.

לדבריו, קצינה בשם שרית פרץ היא זו שנתנה את ההנחיות לחוקרים שתחתיה, אך סביר כי שיקול דעתה לא תועד ושיקוליה לא נרשמו בתיק החקירה (עמ' 26 שורות 2-10).



הנאשם עצמו אף הוא בחר להעיד לפניי.

לדבריו, אותה העת הוא שימש כנהגו של סגן שר הבריאות י. ליצמן. בעת שעמד ברמזור בצומת הרחובות בן צבי-אגריפס, הוא זיהה רכב שעקפו מימין תוך שהוא שומע מכה אשר פורשה על ידו כפגיעה ברכבו. הנאשם נסע אחרי הרכב העוקף, צפה בו פונה פניית פרסה על קו הפרדה לבן ברחוב בצלאל, חוזר לרחוב בן צבי ופונה ימינה באופן אסור, חזרה לרחוב אגריפס.

בשל היותו מתנדב בזק"א, ובשל רגישותו לסיכונים ביטחוניים כנהגו של סגן שר, עלה בו חשש שמא מדובר באירוע חבלני ועל כן הוא כרז לרכב שעקפו לעצור בצד הדרך ואף השתמש לשם כך באורות מהבהבים שהיו מותקנים ברכבו (עמ' 26 שורות 13-32).

הוא הוסיף ואמר, כי בתחילה לא ראה את יושבי הרכב, אולם מרגע שהרכב פנה פניית פרסה ברחוב בצלאל הוא הבחין כי מדובר בבני מיעוטים, וכשנספפה לכך עבירת תנועה נוספת (נסיעה על קו הפרדה רציף) החליט לעצור מיידי (עמ' 27 שורות 21-25).

הנאשם התקשר ממכשיר הטלפון השייך לסגן השר ליצמן למוקד 100 של המשטרה, אולם שם נאמר לו כי עליו להחליף פרטים עם הרכב השני, ותו לא.

לדברי הנאשם, כך בדיוק הוא עשה. הוא ביקש מהנהג את תעודת הזהות שלו, עיין בה והחזירה לו, ובדבריו שלו "לא **היה ביננו כל עימות**" (עמ' 30 שורות 1-6). הוא מכחיש כי הציג עצמו כשוטר, אך מציין כי המתלוננים אמרו לו "שיתלוננו במח"ש" (עמ' 30 שורות 5-9). הוא אף מוסיף כי היה קרוב דיו לרכב כדי לבעוט בו, אולם אם עשה זאת, היה זה כתוצאה מאינסטינקט, ו"לא זכור לו" אם אכן בעט (עמ' 30 שורות 7-14). בסוף דבריו הוא חזר והדגיש כי "אני לא נגעתי ברכב שלהם...אני שולל תקיפה" (עמ' 31 שורות 10-12), וכן הוא מוסיף כי הוא לא החזיק בידיו דבר, למעט מכשיר הטלפון הסלולארי (השייך לסגן השר ליצמן) ממנו הוא התקשר.

עדותיו זו דומה במאד להודעתו במשטרה (ת/2), והוא אף מוסיף כי ייתכן והמראה השבורה מקורה בעקיפתו של רכב המתלוננים את רכבו שלו ובדבריו שלו "חוששני, שהמכה ששמעתי בזמן שהוא עקף אותי מימין היא המכה שאולי פה נפגעה לו המראה" (ת/2 שורות 28-29).

דין והכרעה

האזנתי לעדויות המתלוננים, לחקירותיהם הראשיות והנגדיות, ואני מוצא את עדותם אמינה ובהירה בעיני.

המתלוננים העידו בביטחון, תשובותיהם היו סדורות ולא מצאתי את טענת ב"כ הנאשם לפיה העדויות נשאו סתירות מהותיות כמוצדקת וכנכונה.

אך טבעי הוא, כי אירוע ובו ארבעה עדי ראיה היושבים במקומות שונים ברכב וצופים בתקרית מזוויות ראיות שונות, יפיק גרסאות שאינן שוות זהות לחלוטין. אדרבה, אילו היו הגרסאות זהות לחלוטין, היה הדבר מחשיד ובלתי מציאותי בעליל, ודווקא השינויים הקלים יש בהם כדי להפוך את עדותם לריאלית ואמינה.

נופך אמינות נוסף למתלוננים עולה מדברי איברהים ויזן, לפיהם הרכב תוקן באופן פרטי על ידם ללא עלות עבור שעות



העבודה ובאמצעות חלקי חילוף מוזלים שהובאו מהשטחים לצורך התיקון, כך שבמו פיהם "איבדו" מתלוננים אלו את האפשרות לתבוע את נזקיהם באופן מנופח ולא ריאלי.

זו אינה התנהלות אופיינית למי שאינו אמין, ועל כן, בנוסף על התרשמותי מעדותם שפורטה לעיל, ראיתי ליתן אמון בדבריהם, כאמור.

אך, על אף כל זאת, אין עדותם חפה מתמיהות ומספיקות, אשר בחלקן, יש בהן כדי לעורר ספק סביר בגרסתה של המאשימה לאירועים המתוארים בכתב האישום.

תמוהה בעיני העובדה כי יזן עבוד, אשר ישב ליד איברהים הנהג והיה קרוב מאד, מטבע הדברים, לנקודת החיכוך שבינו לבין הנאשם, לא הזכיר בעדותו במשטרה אודות המגע הפיזי ביניהם.

המתלוננים כולם מעידים כי הנאשם היכה ברכב וחלקם מתייחסים ל"מכה" או ל"מכות" שהיכה הנאשם את איברהים כעניין זניח, תוך שהם מוסיפים אמירות המקטינות, מצמצמות ולעיתים אף מתעלמות לחילופין מעניין זה.

די באמירות אלו, לטעמי, כדי ליצור את הרושם כאילו פגיעותיו של הנאשם ברכב התערבבו בתודעתם של המתלוננים עם פגיעות אפשריות באיברהים עצמו, עד כדי שלא ניתן היה להסיק מעבר לכל ספק סביר על קיומן של פגיעות פיזיות במי מהמתלוננים.

יתירה מזאת.

שיחת הטלפון למוקד 100 התקיימה במצב בו הנאשם עומד סמוך לרכבם של המתלוננים, אווז בטלפון הנייד של סגן השר ליצמן ומקיים שיחה קצרה עם המוקדנית במוקד 100. אין כל עדות או רמז לכך כי הוא חזר לרכבו, השאיר שם את הטלפון הנייד שלו ויצא לפגוע ברכבם של המתלוננים.

במצב דברים זה, הטלפון הנייד בידו. מדובר במכשיר יקר המציאות שאינו שייך לנאשם אלא ל"בוס" שלו - סגן השר ליצמן. לא שוכנעתי כי הוא חבט באיברהים באמצעות הטלפון הנ"ל ואחר כך המשיך וחבט ברכב ביד אשר אווזזת במכשיר זה, תוך שהוא גורם לו נזקים. אקט שכזה, פירושו הריסתו המוחלטת של הטלפון הנייד, ולכך אין כל ראיה, וכן במעשה שכזה אין כל הגיון וטעם.

נוסף על כל אלו, קיימות הפגיעות עצמן ברכבם של המתלוננים.

פגיעות אלו צריך שייבחנו לנוכח התמונה העובדתית המצטיירת לפיה הנאשם יצא מרכבו כאשר הוא אווזז ביד ימין במכשיר הטלפון הנייד (השייך לסגן השר ליצמן) בעוד שידו השמאלית (כך למשל, ראו עמ' 12 ש' 22-24) היא אשר באה במגע עם רכבם של המתלוננים. מכותיו של הנאשם נעשו, אם כן באמצעות ידו השמאלית כאשר הוא ניצב או צועד לאורך צידו השמאלי של הרכב.

אלא שהפגיעות המתוארות בת/1 (דו"ח השמאי), אינן מתאימות לתיאור זה של העובדות.

הפגיעה המתוארת במראה השמאלית- קדמית, מאופיינת בשבר אשר גרם להפרדה בין החלק המכאני של המראה החשמלית לעטיפת הפלסטיק. שבר זו נוצר בחלקה התחתון של מעטפת המראה. מדובר בפגיעה אשר לא יכולה הייתה



להגרם ממכת יד שמאל במראה אשר תנועתה הינה מכיוון מעלה לכיוון מטה. מכה שכזו צריכה הייתה לגרום לשבת בחלקה העליון של מעטפת הפלסטיק ולא בחלקה התחתון. ייתכן, אם כן, כי מדובר בנזק אשר לא נגרם ממכותיו של הנאשם, ודי בהיתכנות זו כדי להביא לזיכוי מחמת הספק באשר לגרימתן של פגיעות אלו ברכב המתלוננים.

כמו כן, מכיל דו"ח השמאי תמונות המתעדות פגיעות בחלקו השמאלי של מכסה המנוע וגג הרכב. עיינתי בתמונות אלו שוב ושוב, אך לא מצאתי פגיעות היכולות להתיישב עם מכה אשר ניתנה בכף יד חשופה. מדובר בתמונות לא ברורות אשר מצביעות על פגמי צבע קטנים אשר מקורם אינו נהיר כלל ועיקר, וודאי שלא ניתן להסיק מהם כי מדובר ב"היזק" אשר נגרם כתוצאה ממכותיו של הנאשם.

עם זאת, הבעיטה בגלגל השמאלי קדמי (אשר הנאשם עצמו אינו מכחישה וטוען כי אם הייתה כזו, הרי שמקורה באינסטינקט - ראה עמ' 30 ש' 8) תואמת למסלול הליכתו של הנאשם בעודו ניגש את רכב המתלוננים מצידו השמאלי, אולם לא מצאתי בדו"ח השמאי כל רמז מתועד לקיומה למעט "צלחת גלגל" אשר תוארה כנזק אשר עלותו עמדה על סך של 190 ₪.

לא הובאו לעיוני תמונות או ראיות אובייקטיביות אחרות בעניין של הפגיעות בשמשה הקדמית או במכסה המנוע, ועל כן אין בידי כלים להעריך פגיעות אלו או לקבוע את התאמתן למערכת הראיות אשר הוצגה בפני, והנאשם עתיד ליהנות מהספק הסביר אשר נוצר בעניין זה.

מחומר הראיות שצוין לעיל עולה, כי הנאשם אכן חבט בחלקים בצדו השמאלי של הרכב על מנת להרתיע את נוסעיו, אולם לא ראיתי כל ראיה לכך כי חבטות אלו גרמו לנזק אשר תועד (למעט צלחת הגלגל, כאמור לעיל).

בנסיבות אלו, גם אם התנהגותו של הנאשם לא הייתה ראויה, היא אינה עולה כדי היזק בזדון, מאחר שלא הורם נטל הראייה בכל הקשור לעצם קיומו של "היזק", כאמור וכמפורט.

לנוכח העדויות אשר הובאו בפני, המסמכים השונים הנוגעים אליהם ומידת המהימנות אשר אני מקנה להם כפי שפורט לעיל, אני קובע כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום בכל הקשור לבעיטה בגלגל השמאלי- קידמי של הרכב (בצלחת הגלגל) **ומרשיעו בכך, ובכך בלבד.**

מאידך, אני מזכה מחמת הספק מיתר הפגיעות ברכב ומעבירת התקיפה כלפי איברהים, מאחר ובעניין זה, לטעמי, לא הורם נטל ההוכחה מעבר לכל ספק סביר כנדרש במשפט הפלילי, כפי שפורט לעיל.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשע"ה, 10 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים